

Пайтонътъ фърчеше напредъ по шосираната улица. Сѣ тая гледка на лѣво и на дѣсно: дири отъ новодниение, стари застоели локви, калъ; нещасни дрипави сжщества, анемични, жълти лица съ скрофулозни расположения, мръсни еврейки и еврейчета клѣкнали до праговетъ, при синикавитъ бари изливани отъ домашни помии. Но езеро, но срутени кжщи, но удавени дѣца, които плуватъ по мжтната вода — нѣмаше.

На другия край на улицата се видатъ повече хора събрани на купъ, тамъ има и пайтони.

— Тамъ е! посочи Йордо.

Колата се понесохъ.

Стигнаха купътъ. Тоя купъ стоеше на моста на Княжевската рѣка и я гледаше. Тя още голѣма и гнѣвна шумеше съ дебелигъ си мжтни талази, но спаднала вече и безопасна за жилищата на Ючъ-Бунарци.

Милица попита единъ евреинъ:

— Вода нема ли на друго мѣсто?

— Нѣма, нѣма, госпожо, не се бойте. Слава Богу, утече се — отговори евреинътъ, като поздрави съ орфаната си кожена шапка.

— А дѣ сж срутените кжщи отъ водата?

Евреинътъ отговори:

— Нѣма срутени кжщи, — и той се взираше съ наслаждение въ заруменѣлото отъ свѣжия вѣтрецъ и хубаво лице на Милица.

— Дѣца удавени има ли? попита Йордо.

— Нѣма, господине: лъжатъ. Никой човѣкъ не стана зянь. Водата се дръпна скоро.

По Милициното лице се изобрази незадоволство; тя се обърна къмъ мжжа си укоризнено:

— Йордо! твойгъ новини излѣзохъ вѣтъръ.

— Както ги кушихъ, тѣй ти ги продадохъ, — отговори той. Прѣувеличили сж — отъ блѣхата хората правятъ биволъ. — Карай назадъ! заповѣда на возача.